

JAIME PITARCH**De ser**

10.10.19 > 15.11.19

Inauguració: Dijous 10 octubre a les 19 h

Objectes i materials descartats a l'estudi. Encarnen fragments d'idees, frases a mitges, formes potencials. Les raons per ser descartats són múltiples, i s'extravien en el temps. I tanmateix això perviuen, m'acompanyen, de vegades durant dècades, destorbant, recordant-me la meva indolència cap a ells i també un particular deute amb ells mateixos, perquè sense ells el buit es fa menys ponderable.

Són petjades, i com a tals es dissipen. S'estan esborrant i no hi ha manera de mesurar la seva desintegració. Contenen el seu propi temps i és aquest el que he decidit alliberar. - J. Pitarch-

El títol de la quarta exposició individual de Jaume Pitarch a àngels barcelona, *De ser*, fa referència a allò que roman, a allò que queda, una petjada de l'expressió "deixar de ser", però al no ser esmenat, pre-dibuixa una condició que encaixa amb la d'aquests objectes i materials. La seva possibilitat o la seva llibertat de ser. En teclejar les dues paraules que conformen el títol de l'exposició a l'ordinador, la manera predictiva d'escriptura suggereix immediatament "Si és possible", una possibilitat latent en el mateix llenguatge ... com si tot allò que fa l'ésser estigui sumit en la incertesa.

La posició que ocupa a l'espai, *Fe en suspensió* (2019) no pot provocar més que una immediata sensació d'ineludible inestabilitat, com si la multiplicitat dels diferents punts de vista que l'obra ens concedeix en l'espai, coincidís amb les múltiples possibilitats que aquesta té d'esvair-se com a possibilitat latent, com si la debilitat atengués a l'espectador degudament situada en la primera cantonada de l'espai expositiu. *Fe en suspensió* consisteix en una vareta de 2,50 m de ferro calibrat en la qual el pes de la mateixa sembla indicar que, la simple flexió i recolzament a la paret no és suficient perquè aquesta se sostingui, però contra tot pronòstic la vareta dibuixa una corba que roman "gairebé en suspensió". Com esmenta Pitarch, la fe, és aquí un concepte en contradicció; per una banda, el conjunt d'experiències acumulades (accidents, coneixements, experiments, etc.) fan creure que la barra ha de caure. Aquesta fe a priori contrasta amb aquella altra fe projectada cap a la possibilitat d'una cosa improbable. Fe és, no obstant això, el símbol del ferro. Potser la peça consisteix únicament en un ferro en suspensió. L'artista deixa que la fe de cada espectador els mogui a interpretar les seves intencions en l'un o l'altre sentit.

Per altra banda, les sigles que conformen el títol de *MDF/MFD* (2019), fan referència al DM (la fusta amb la que es produeixen plafons per a elaborar mobles en fusteria i a les pastilles per al tractament del TDAH (Trastorn per Dèficit d'Atenció o Hiperactivitat), sent ambdues subproducte d'un afany de fer-ho tot més factible i operatiu, és a dir, de possibilitar un augment de la productivitat. El bloc DM reproduïx una pastilla del medicament que va ser receptat a l'artista, les dimensions del qual ha calculat d'acord al pes del seu cap, i així materialitzar el ritme marcat per l'asfíxiat solvència contemporània, que no sempre som capaces de mantenir i que la farmacologia està sempre disposada a promoure. I si el joc semàntic d'allò quotidià dona forma a *MDF / MFD*, és també amb *Clau* (2019), on l'aspecte lúdic i les paraules es barregen en un equívoc per passar desapercebuts en una de les parets de la galeria, on l'espècia d'olor s'ha tornat objecte metàl·lic.

La instal·lació *Los Olvidados* (2019) instal·lació ens recorda a les petjades que deixen les paraules i que el temps s'ocupa d'acollir en l'oblit. La cinta de màquina d'escriure d'aquesta obra és un teixit. Que com al·ludeix l'autor, la paraula text prové de la paraula *textus* (en llatí), que significa teixit i, igual que ocorre amb l'elaboració d'un teixit, el text fa ús de diferents paraules, que embastades en un entramat complex cobren sentit i alhora conté la petjada d'un nombre de textos i paraules introbables. D'aquí la convergència etimològica. Documents, cartes, noms, treballs, propostes i declaracions que s'han perdut en la foscor de l'oblit. El lent desenrotllat i els dibuixos que aquesta cinta produeix sobre el terra podria ser un simple recurs metafòric; els oblidats cauen lentament al buit i en fer-ho, dibuixen patrons i formes que la resta del món, atrapat en la seva lògica productiva, contempla amb indolència. És un exercici que es repeteix, que es fa i es desfà com el mantell que teixia Penélope. Ella intentava preservar la seva dignitat, el seu dret a decidir el seu futur, com ho feien els oblidats que dormen sota les mateixes aigües que va crear Ulisses.

En definitiva, deixar de ser, o ser possible... Tot és possibilitat.

BIO - Jaume Pitarch viu i treballa a Barcelona. El 1993 va obtenir una llicenciatura en Belles Arts al Chelsea College of Art de Londres i el 1995 va finalitzar un màster al Royal College of Art de Londres.

En el sentit més ampli, el treball de Jaume Pitarch té a veure amb la incapacitat de l'ésser humà per identificar-se amb les estructures que ell mateix ha creat. La sensació de pèrdua, o inadequació, que sent davant d'aquestes estructures (ja siguin les que anomenem cultura, parella, societat etc.) mou l'home a interpretar el món i a si mateix, constant i intuïtivament, per intentar inserir-se en ell. I Jaume Pitarch tendeix a desmembrar i reconstruir aquests elements. La distància entre l'objecte original i el nou objecte, sovint disfuncional, actua com a reflex de l'espai entre l'ésser original i la persona, entre les estructures col·lectives i la nostra limitada adaptació o identificació amb elles. El nou artefacte produït per l'artista tendeix a expressar la pèrdua de la persona, i com a resultat, la seva necessitat de mantenir-se en peus, ni que sigui per provar que, en essència, encara s'aferra al que li va ser donat, i el que indica que encara ÉS.

Jaume Pitarch ha realitzat nombroses exposicions tant a Espanya com internacionalment en llocs com: la Fundació Hippocrène, París (2017), Pratt Manhattan Gallery, Nova York (2017), Spencer Brownstone Gallery, Nova York (2013, 2009, 2006), Tecla Sala, L'Hospitalet (2017), àngels barcelona (2016, 2013, 2009, 2004, 1997); The Ryder, Londres (2019, 2016) F2 galeria, Madrid (2019), Fúcares Gallery, Madrid (2013, 2008); o a la Galerija Vartai, Lituània (2011). La seva obra ha estat seleccionada per a exposicions col·lectives a llocs com Cristina Guerra Art Contemporani, Portugal; Artium; MASS MoCA, Massachusetts; manifesta; Centre d'Art Santa Mònica, Barcelona; Fondation Maeght, Saint Paul, França; Musée d'Art Contemporain, Lió; Carré d'Art Contemporain, Nimes o MACBA, Barcelona, entre d'altres. La seva obra es troba en col·leccions públiques i privades com la del MACBA, la col·lecció de La Caixa, Artium, la col·lecció Bergé, el Museu Patio Herreriano de Valladolid o el Royal College of Art de Londres, entre d'altres.